

Το ανθρώπινο τραύμα και η άμεση πνευματική του ίαση (Κυριακή Η' Λουκά) - Του Πρωτοπρεσβύτερου Ιωάννου Γκιάφη

/ Γνώμες

Μια έννοια που μας προκαλεί φόβο και τρόμο είναι η έννοια του “τραύματος”. Σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας το τραύμα είναι: “η κάθε βίαιη καταστροφή ιστών, εσωτερική ή εξωτερική, ανεξάρτητα από το αίτιο που την προκάλεσε”. Στην καθημερινότητά μας συνεχώς έχουμε την άμεση ή την έμμεση εμπειρία ενός τραύματος. Υπάρχουν τραύματα μικρά και ιάσιμα. Αλλά, δυστυχώς συχνά ακούμε και για θανάσιμους τραυματισμούς. Πόσοι τέτοιοι δεν συμβαίνουν σε καθημερινή βάση πάνω στην ασφαλτο ή σε ώρα εργασίας κάποιων συνανθρώπων μας; Άρα το “τραύμα” απαντάται διαρκώς στην ανθρώπινη ζωή, αποκαλύπτοντάς μας την

φθαρτότητα και την προσκαιρότητα της ανθρώπινης φύσης.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Γκιάφης, Πολιτικός Επιστήμων – Θεολόγος, Προϊστάμενος Ι.Ν. Αγίου Χριστοφόρου Αγρινίου

Αλλά τι σχέση υπάρχει μεταξύ του “τραύματος” και της ευαγγελικής περικοπής της Κυριακής Η’ Λουκά; Ο ιερός ευαγγελιστής Λουκάς μας παρουσιάζει την παραβολή του “Καλού Σαμαρείτη”. Η παραβολή αυτή είναι η συνέχεια μιας διαλογικής συζήτησης μεταξύ του Κυρίου μας Ιησού Χριστού κι ενός νομικού της εποχής εκείνης. Ο Διδάσκαλος Χριστός θέλοντας να εξηγήσει στον νομομαθή άνθρωπο ποιός είναι “ο πλησίον”, του εξιστορεί με γλαφυρότητα και ζωντάνια την περιπέτεια ενός ομοεθνή τους Ιουδαίου. Αυτός καθώς κατέβαινε από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ έπεσε θύμα κλοπής και ξυλοδαρμού. Τονίζει ο ευαγγελιστής Λουκάς ότι οι ληστές που του επιτέθηκαν, τον άφησαν σχεδόν μισοπεθαμένο. Τον τραυμάτισαν με βαρβαρότητα και βιαιότητα. Σημειώνει χαρακτηριστικά: “οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.”(Λουκ. ι’,30) Και οι ιεροί ερμηνευτές σχολιάζουν ότι μπορεί ν’ αντιστάθηκε όταν οι ληστές τον έγδυναν και γι’ αυτό για να τον καταστήσουν ανίκανο προς άμυνα, τον τραυμάτισαν σωματικά. Επομένως ένας από τους πρωταγωνιστές της ιστορίας είναι ένας τραυματισμένος άνθρωπος.

Στη συνέχεια ο Θεάνθρωπος Κύριος μας αφηγείται πως από το δρόμο του πληγωμένου Ιουδαίου πέρασαν τρία διαφορετικά πρόσωπα, ένας Ιερέας, ένας Λευίτης κι ένας Σαμαρείτης. Εκείνος που συγκινήθηκε και σταμάτησε να προσφέρει τις πρώτες βοήθειες ήταν ένας αλλοεθνής, και όχι ένας συμπατριώτης του. Και πρόκειται για το τρίτο πρόσωπο, τον Σαμαρείτη. Παρότι οι Ιουδαίοι βρίσκονταν σε μόνιμη διαμάχη και έχθρα με τους Σαμαρείτες, ο Σαμαρείτης της παραβολής υπερβαίνει τις όποιες διαφορές και δείχνει εμπράκτως τη συμπόνια του προς τον τραυματισμένο Ιουδαίο. Συμπληρώνοντας ο Ιερός Χρυσόστομος ότι αντίστοιχα πραγματοποιεί κι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός ως άλλος Σαμαρείτης, όταν δεν προνοεί μόνο για τη σωτηρία των πιστών, αλλά και των απίστων. Συνεπώς ο τρίτος οδοιπόρος αντί να αντιπαρέλθει τον πληγωμένο εχθρό του, σπεύδει να τον περιποιηθεί και κατ’ επέκταση να τον σώσει.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι εκφράζει την αγάπη του με δύο τρόπους. Αφενός μόλις τον βλέπει, τον πλησιάζει και του δένει με επιδέσμους τα τραύματά του, αφού προηγείται το πλύσιμο αυτών με λάδι και κρασί. Αφετέρου τον ανεβάζει σ’ ένα ζώο για να τον μεταφέρει στο πλησιέστερο πανδοχείο, προκειμένου εκεί να τύχει περιποίησης και ιδιαίτερης φροντίδας. Και σαν να μην φτάνει αυτή του η μέριμνα για τον πληγωμένο Ιουδαίο, δίνει και δύο δηνάρια στον ξενοδόχο ώστε να τον

επιμεληθεί περισσότερο εάν χρειαστεί. Ο Σαμαρείτης λοιπόν μέσα απ' όλη την προσφορά του διαφαίνεται πόσο φιλεύσπλαχνος και φιλόανθρωπος ήταν.

Εξηγώντας αλληγορικά οι ιεροί ερμηνευτές την παραβολή του “Καλού Σαμαρείτη” ενατενίζουν στο πρόσωπο του τραυματισμένου ανθρώπου, τον πληγωμένο από την αμαρτία και τα πάθη άνθρωπο. Στα πρόσωπα του Ιερέως και του Λευίτη βλέπουν τον Μωυσή και τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, οι οποίοι ενώ εξήγγειλαν το μήνυμα της θείας λύτρωσης, δεν κατάφεραν τη σωτηρία της πεπτωκίας ανθρώπινης φύσης. Απεναντίας στο πρόσωπο του “Καλού Σαμαρείτη” αντικρίζουν τον ίδιο τον Θεάνθρωπο Κύριο, ο οποίος “τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν”(Ματθ. η',17). Πράγματι ο Χριστός με τη σταυρική του θυσία επουλώνει τα τραύματα της ασθενούς ανθρώπινης φύσης και απαλλάσσει τον άνθρωπο απ' τον ζυγό της αμαρτίας, θέτοντάς τον ξανά στην προοπτική της αιωνιότητας.

Επίσης ως “πανδοχείο” θεωρείται η Εκκλησία, το πνευματικό ιατρείο των χριστιανών. Το δε λάδι και το κρασί προεικονίζουν τα αγιαστικά και σωστικά μυστήρια της Εκκλησίας μας, μέσω των οποίων θεραπεύονται και εξαλείφονται οι πληγές που αφήνει η αμαρτία στον άνθρωπο. Αλλά και ο ξενοδόχος στον οποίον εμπιστεύεται ο Σαμαρείτης τον τραυματισμένο, είναι ο κάθε απόστολος και ποιμένας της Εκκλησίας, ο οποίος αναλώνεται στη διακονία του αναγκεμένου αδελφού. Και τέλος τα δύο δηνάρια που πληρώνει ο Σαμαρείτης για την καλύτερη μεταχείριση του Ιουδαίου, μας παραπέμπουν στις δύο διαθήκες, την Παλαιά και την Καινή, οι οποίες με την θεοπνευστία τους φωτίζουν τις ψυχές των ανθρώπων και το “Πνεύμα του Θεού” μιλά στις καρδιές τους.

Μεταφερόμενοι στο σημερινό γίγνεσθαι η ιστορία του τραυματισμένου και ημιθανή Ιουδαίου επαναλαμβάνεται. Και μάλιστα στη ζωή μας! Καθένας μας τραυματίζεται δεχόμενος τα “βέλη του πονηρού”. Μπορεί να ζούμε στην εποχή της επιστημονικής και τεχνολογικής προόδου, ακόμη και της τεχνητής νοημοσύνης, όμως ο κόσμος όλο και περισσότερο αποχριστιανοποιείται. Το χάσμα μεταξύ μας και του Χριστού, όλο και μεγαλώνει. Ο σημερινός άνθρωπος χωρίς σύνεση και κρίση πέφτει συνεχώς στις ενέδρες των ληστών που επιβουλεύονται την ευτυχία του και την πνευματική του πρόοδο, ώστε πληγώνεται και φτάνει ακόμη κι ένα βήμα πριν το θάνατο. Και το λυπηρό γεγονός είναι ότι ψάχνει θεραπεία ολόγυρα χωρίς όμως ουσιαστικό αποτέλεσμα. Το τραγικότερο όλων είναι η άρνησή του να δεχθεί τη βοήθεια του “Καλού Σαμαρείτη”, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Αρνείται να τον οδηγήσει στο “πανδοχείο” Του, την Αγία μας Εκκλησία.

Ωφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι χωρίς Χριστό οδηγούμαστε στον πνευματικό θάνατο, στη στέρηση της απέραντης αγάπης του Θεού στη ζωή μας. Χάνουμε την

ευκαιρία της θεραπείας των τραυμάτων της ψυχής μας. Έχουμε λοιπόν χρέος να κατανοήσουμε την προσφορά του “Καλού Σαμαρείτη” στη ζωή μας, διότι όχι μόνο δεν πρέπει να Τον εγκαταλείψουμε, αλλά να αφεθούμε στα χέρια Του, ώστε να μας ιάσει τα τραύματά μας και να επουλώσει τις πληγές μας εξαιτίας της αμαρτωλότητάς μας. Γράφει ο Ιερός Χρυσόστομος: “Μην απέχεις από την Εκκλησία, δεν υπάρχει κάτι ισχυρότερο από την Εκκλησία. Η ελπίδα σου είναι η Εκκλησία, η σωτηρία σου η Εκκλησία, η καταφυγή σου Εκκλησία.” Είθε σ’ αυτούς τους δύσκολους καιρούς μας να έχουμε ως “πανδοχείο” ανάπαυσης από τους κόπους και μόχθους της καθημερινότητάς μας και ως “θεραπευτήριο” πνευματικής ανάνηψής μας από τις συνεχείς πτώσεις μας, την Αγία μας Εκκλησία. Αμήν!